

4237 2. Beh. af Forsl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1875 til 31. Marts 1876. 4238

ganste anderledes. Det har meget ofte lydt til os her i Salen fra Ministrens Side, at de inderlig gjerne ønskede at skaffe deres Undergivne en forbedret Stilling, fordi mange af dem vare i en temmelig ringe Stilling, men at de ikke under de givne Forhold havde troet at burde gaa ind paa at forlange mere til dem. Jeg har opfattet Sagen saaledes, at Ministeren har afslaaet Telegrafbudenes Begjæring, fordi han troede, at det, naar han tog Hensyn til Tjenestens Betaling i det Hele taget, ikke efter Omstændighederne kunde være passende, at han foreslog Mere for dem. Naar imidlertid disse Mennesker ere trængende, naar vi kunne se, at de ere det, og naar vi have foreslaaet at afhjælpe deres Trang, kan jeg ikke se Andet, end at dette er en Smøbekommen imod Administrationen. Paa den Maade vil jeg have min Genstilling opfattet, men ikke paa den af den ærede Minister angivne, idet jeg antager, at det vilde være aldeles upassende, om den lovgivende Magts Faktorer vilde hjælpe til at svække Administrationen i nogen Retning. Denne Indsigelse vil jeg for mit personlige Vedkommende gjøre imod den ærede Ministers Opfattelse af Forlaget. — Der er endnu et andet Punkt, som ligeledes blev omtalt af den ærede Minister, og hvorom jeg nu vil tale et Par Ord. Den ærede Minister sagde, at han ikke vilde anvende det foreslaaede Tilskud til Landpostbudene. Jeg vil dertil kun sige, at jeg tror, det er vel begrundet, at der i det Mindste paa visse Steder staar et større Belsøb til Ministerens Raadighed, fordi man ikke der er istand til at faae virkelig paalidelige Folk til at besørge Forretningerne. I det Mindste har det været min Grund til at gaa med til at gjøre denne Indstilling, at jeg ønskede, at Landpostbudinstitutionen skulde være lige saa sikker som Budtjenestebesørgelsen er f. Ex. i Kjøbenhavn. Det kan ikke nytte, at vi give Mindre ud til Landpostbudene, naar vi i den Anledning blive nødt til at nøies med Folk, der maaste kaste Papperne bort og glemme at afleverer Brevene, fordi de have stultet dem i Lommen paa deres Ubeskræfte og ere halv fulde, naar de komme til Afleveringsstedet. Jeg har haft vigtige Breve ude til Omegnen af en Kjøbstad, nemlig Aarhus, som ere gaaede tabte, og da jeg under søgte Sagen, fik jeg at vide, at det var stet, fordi der i det Hele taget herskede en vis Uakkuratesse paa denne Linie. Jeg indrømmer, at den ærede Minister, naar han ikke har hørt Klagerne, ikke kan gjøre Noget derved; men jeg siger, at saadanne Erfaringer gjøre det ønskeligt, at vi stille en større Sum til den ærede Ministers Raadighed, for at

han kan skaffe virkelig paalidelige Folk paa saadanne Steder, hvor man hidtil har sønnet dem. Jeg har tilladt mig at nævne dette, fordi den ærede Minister ofte opfatter denne Slags Sager anderledes end vi Andre, der have været med til at gjøre Indstillingerne, og jeg syntes, at det, forsaavidt jeg har været med at gjøre denne Indstilling, var min Pligt at henlede hans Opmærksomhed paa, at der ikke deri ligger noget virkeligt Indgreb i Administrationen eller er gjort noget-somhelst Forsøg paa at svække Administrationens Myndighed, hvor den har sin Plads.

Indenrigsministeren (Lobjefsen): Jeg bellager saa snart igjen at maatte tage Ordet; men da flere Talere have omtalt Forholdet med Hensyn til Forhøielsen af Kontoen for Landpostbudvæsenet, vil jeg dog, for at ikke flere Talere skulle finde det nødvendigt at bringe dette Spørgsmaal paa Bane, i det Mindste ikke under den samme Forudsætning som den ærede sidste Taler, tillade mig at give en Oplysning. Der er ikke nogen fast Pris for Landpostbudgangens Besørgelse. Administrationen kan i den Henseende, naar den vil og anser det for fornuftigt, hvad den selvfølgelig ikke gjør, give en Mand en hvilken-somhelst Sum paa denne Konto. Vi kunne selvfølgelig give en Mand, hvad der er nødvendigt til derved at faae Landpostbudgangen forvarlig behandlet; men om vi give en Mand 2 eller 4 p mere pr. Mil, gjør ham hverken mer eller mindre forbrukten, som den ærede sidste Taler talte om. Vi kunne til enhver Tid afskedige dem, vi have, og tage Andre, til hvilken Pris vi anse det for nødvendigt, og skulde den Sum, som findes paa denne Konto, og som naturligvis er kalkulatorisk opført, ikke strække til, bruges der mere; thi det er klart, at vi ikke kunne lade en Landposts Besørgelse ophøre, fordi den Kontrahent, med hvem vi staa i Forbindelse, forlanger en højere Betaling. Denne Sum er til enhver Tid saa elastisk og tilstrækkelig stor, at et Tillæg af 25,000 Rd. ikke kan være begrundet i, at Staten skulde trænge til dette Belsøb for at skaffe Landpostbudgangen ordentlig besørget, saaledes som det nu er blevet nævnt. Dette Forhold har været fremsført fra saa mange Medlemmers Side — det blev ogsaa igaar bragt paa Omtale — og Udtalelserne ere gaaede i Retning af, at man ønskede en Forhøielse af Budpengene, uanset om en saadan var nødvendig for det kontraktmæssige Forhold eller ikke; men det er dette, jeg modfatter mig; thi Følgerne deraf vilde være aldeles uberegnelige. Vi have ingen